

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 10. 2024, sp. zn. 10 To 78/2024, ECLI:CZ:VSPH:2024:10.TO.78.2024.1

Číslo: 13/2026

Právní věta:

Shodné účinky jako upozornění na možnost přísnějšího právního posouzení skutku podle § 225 odst. 2 tr. ř. má i kasační rozhodnutí odvolacího soudu v téže věci, ve kterém je uvedeno, že návrh státního zástupce na zpřísnění právního posouzení skutku je důvodný.

Poznámka: Závěr uvedený v právní větě se uplatní i za úpravy ustanovení § 225 odst. 2 tr. ř. účinné od 1. 1. 2026 při upozornění na jinou právní kvalifikaci

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 22.10.2024

Spisová značka: 10 To 78/2024

Číslo rozhodnutí: 13

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Práva obviněného, Změna právní kvalifikace

Předpisy: § 225 odst. 2 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze podle § 256 tr. ř. zamítl odvolání obžalovaného I. M. a poškozené společnosti P. P. T., s.r.o., proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2024, sp. zn. 73 T 14/2022.

I.

Rozsudek soudu prvního stupně

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný I. M. uznán vinným pokusem zločinu vydírání podle § 21 odst. 1, § 175 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, a to pro skutek spočívající v tom, že v úmyslu neoprávněně obohatit společnost E.-P. a. s., se sídlem XY (dále také jen „EP“) na úkor společnosti P. P. T., s.r.o., se sídlem XY (dále také jen „PPT“) a dále v úmyslu poškodit v obchodním styku společnost PPT podal dne 31. 1. 2020 za společnost EP návrh na zahájení insolvenčního řízení vůči

společnosti PPT k Městskému soudu v Praze, které bylo vedené pod sp. zn. MSPH 89 INS 2466/2020, přičemž v odůvodnění insolvenčního návrhu uvedl, že společnosti EP vznikl nárok vůči společnosti PPT (dříve pod názvem E.-T. s.r.o.) za plnění poskytnuté v rozsahu stanoveném Smlouvou o spolupráci ve výši 18 150 000 Kč (dále jen „Pohledávka“), k tomu odkázal na Smlouvu o spolupráci ze dne 2. 5. 2017 a Výzvu k plnění ze dne 12. 4. 2019, kterou nechal vyhotovit a odeslat společnosti E.-T. s.r.o., v níž vyzýval k zaplacení údajného plnění ze Smlouvy o spolupráci uzavřené dne 2. 5. 2017 mezi společnostmi EP a společností E.-T. s.r.o. za období roku 2018 ve výši 18 150 000 Kč do pěti dnů, na účet společnosti EP číslo XY, přičemž v závěru upozornil na to, že v případě, že nedojde ke splnění výše uvedeného závazku v souladu s výzvou společnosti EP, uplatní svá práva právní cestou, a to ačkoliv si byl vědom, že v předmětné Smlouvě o spolupráci ze dne 2. 5. 2017 mezi společnostmi EP a společností E.-T. s.r.o. v článku 4. je k době trvání smlouvy v článku 4. 2. výslovně uvedeno, že tato smlouva se uzavírá na dobu určitou v délce trvání do 31. 12. 2017 (doba trvání smlouvy) a v článku 4. 3., že jakékoli prodloužení doby trvání této smlouvy vyžaduje výslovný písemný souhlas obou smluvních stran, ať již v podobě dodatku k této smlouvě či v podobě nově uzavřené smlouvy, a věděl, že k žádnému písemnému prodloužení smlouvy ze dne 2. 5. 2017 nedošlo, a ačkoliv byl informován, že společnost E.-T. s.r.o. z tohoto důvodu pohledávku neuznává, insolvenční návrh na společnost PPT podal, i když si byl vědom, že standardním způsobem zjištění sporné pohledávky je vedení sporného nalézacího řízení a současně věděl, že o Pohledávce nebylo řádně účtováno, přičemž obžalovaný v minulosti dal popud dne 12. 4. 2019 k vystavení zálohové faktury číslo 191700067 na částku 18 150 000 Kč, která byla na jeho popud vedena pouze v knize zálohových faktur, o další pohledávce, kterou uvedla společnost EP v návrhu na zahájení insolvenčního řízení, ve výši 297 660 Kč podle faktury č. 319003343 ze dne 30.9.2019 věděl, že ji taktéž společnost PPT neuznává, a protože neměl skutečné poznatky o tom, že společnost PPT je v úpadku ve smyslu ustanovení § 3 zák. č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), a zároveň si nebyl vědom mnohosti věřitelů jako základní podmínky pro zahájení a vedení insolvenčního řízení, v úmyslu docílit zahájení insolvenčního řízení účelově postoupil dne 10. 1. 2020 pohledávku ve výši 297 660 Kč vyplývající z titulu nákladů za skladování za 2. čtvrtletí roku 2018 účtovaných na základě Rámcové smlouvy o skladování ze dne 22. 12. 2016 uzavřené mezi společnostmi EP a E.-T. s.r.o. na společnost E. L., XY, v České republice zastoupené E. L. – odštěpný závod, se sídlem XY, na základě podaného insolvenčního návrhu Městský soud v Praze pod č. j. MSPH 89 INS 2466/2020-A-4 dne 3. 2. 2020 rozhodl o zapsání společnosti PPT do insolvenčního rejstříku, insolvenční návrh byl následně odmítnut usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2020, č. j. MSPH 89 INS 2466/2020-A-20, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 2020, č. j. 1VSPH 544/2020-A-36, neboť společnost EP ani k výzvě soudu nedoložila pohledávku uznáním dlužníka s ověřeným podpisem nebo vykonatelným rozhodnutím nebo notářským zápisem se svolením k vykonatelnosti nebo exekutorským zápisem se svolením k vykonatelnosti nebo potvrzením auditora podle zvláštního zákona, soudního znalce nebo daňového poradce, že o pohledávce účtuje ve smyslu ustanovení § 105 odst. 1 insolvenčního zákona, přičemž popsáním jednáním se pokusil způsobit poškození společnosti P. P. T., s.r.o., se sídlem XY škodu ve výši 18 150 000 Kč neoprávněným vymáháním Pohledávky, a dále jí způsobil škodu spočívající nejméně ve vynaložených nákladech v souvislosti s vedeným insolvenčním řízením, a to nákladů na zpracování odborného vyjádření P. P. s.r.o. ve výši 27 951 Kč a znaleckého posudku G. A. s. – Z. ú. a. s. ve výši 66 550 Kč, a dále nákladů na právní zastoupení v blíže neurčené výši. Odsouzen byl za uvedený zločin a za sbíhající se pokus zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 21 odst. 1, § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku z rozsudku Okresního soudu v Prostějově ze dne 31. 5. 2022, sp. zn. 1 T 161/2021, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 8. 12. 2022, sp. zn. 9 To 287/20223 a za sbíhající se zločin dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, odst. 6 písm. a) tr. zákoníku, zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 5 tr. zákoníku, zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku a zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 5. 2023, sp. zn. 40 T 6/2023, k souhrnnému trestu odnětí svobody

na dobu 6 let a 6 měsíců. Pro výkon uloženého trestu byl zařazen do věznice s ostrahou. Současně soud obžalovanému uložil též peněžitý trest v celkové výměře 4 100 000 Kč. Dále byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních korporacích, včetně jejich zastupování na základě plné moci, a to na dobu 9 let. Zároveň soud zrušil výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Prostějově ze dne 31. 5. 2022, sp. zn. 1 T 161/2021, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 8. 12. 2022, sp. zn. 9 To 287/2022 a z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 5. 2023, sp. zn. 40 T 6/2023, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. soud uložil obžalovanému povinnost nahradit poškozené P. P. T., s.r.o. škodu ve výši 94 501 Kč a tutéž poškozenou podle § 229 odst. 2 tr. ř. odkázal se zbytkem jejího nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

II.

Odvolání obžalovaného a poškozené

2. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolání obžalovaný I. M., cestou své obhájkyne, podáním datovaným dne 22. 7. 2024 s tím, že rozsudek považuje za nesprávný, neboť soud prvního stupně sice provedl důkazní řízení, ale nesprávně zhodnotil provedené důkazy v jejich vzájemných souvislostech. Prvostupňový soud dospěl v rámci řízení k nesprávným skutkovým závěrům, a to zejména v otázce naplnění subjektivní stránky trestného činu. Proto navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžaloby jej podle § 226 písm. b) tr. ř. zprostil. Toto odvolání obžalovaný cestou své obhájkyne dále rozvedl podáním datovaným dne 27. 8. 2024. Obžalovaný opětovně namítá, že nebyla naplněna skutková podstata trestného činu, jak formální znaky, tak ani materiální podmínka trestného činu. Soud prvního stupně sice provedl důkazní řízení, avšak nesprávně zhodnotil provedené důkazy v jejich vzájemných souvislostech. Soud neposoudil jednotlivé důkazy v jejich celku, pouze vyseletoval jejich jednotlivé části, na základě kterých shledal obžalovaného vinným. Upozorňuje na to, že šikanózním insolvenčním návrhem se rozumí insolvenční návrh zjevně bezdůvodný, který obsahuje vědomě nepravdivé, lživé či smyšlené informace. Připomíná výpověď svědka P., který u hlavního líčení vypověděl, že z jeho pohledu pohledávka byla existentní. Insolvenční návrh považoval za zcela standardní. Obžalovaný nesouhlasil ani se závěrem soudu týkajícím se účelového postoupení pohledávky na společnost E. L. Soudu prvního stupně vytýká nesprávnou aplikaci závěrů usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2015, sp. zn. [8 Tdo 1352/2014](#). Dále soudu prvního stupně vytýká, že zatížil řízení procesní vadou, neboť obžalovaného nevyrozuměl o změně, konkrétně zpřísnění právní kvalifikace. Závěr, že obžalovaný byl na možnost přísnější právní kvalifikace upozorněn zrušujícím usnesením Vrchního soudu v Praze, nelze přijmout. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu se obžalovaný domáhá transparentnosti rozhodování s tím, že realizované důkazy musí být vyčerpávajícím způsobem, logicky i věcně, a přesvědčivě vyhodnoceny. Obžalovaný rovněž namítá, že při svém rozhodování soud nedostatečně zohlednil souhrnný trest uložený obžalovanému rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 5. 2023, sp. zn. 40 T 6/2023. Soud mohl postupovat podle ustanovení § 44 tr. zákoníku a upustit od uložení souhrnného trestu, neboť tento trest je dostatečným. Připomíná v té souvislosti i další tresty, které obžalovanému byly uloženy, zejména peněžitý trest. Z toho důvodu navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžalovaného podle § 226 písm. b) tr. ř. obžaloby zprostil.

3. Včasným odvoláním datovaným dne 18. 7. 2024 napadá rozsudek rovněž poškozená P. P. T., s.r.o. s tím, že poškozená se odvolává proti výroku o náhradě škody, neboť nesouhlasí s výrokem podle § 229 odst. 2 tr. ř., což bylo dále odůvodněno.

III.

Přípustnost a důvodnost odvolání

4. Vrchní soud v Praze z podnětu podaných odvolání podle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které tomuto předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Poté dospěl k následujícím závěrům.

5. Předně je třeba uvést, že v dané věci se jedná již o druhé meritorní rozhodnutí, přičemž první odsuzující rozsudek ze dne 14. 4. 2023, vydaný pod sp. zn. 73 T 14/2022, byl z podnětu odvolání obžalovaného, státního zástupce a poškozené podle § 258 odst. 1 písm. b), c) d) tr. ř. zrušen v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 tr. ř. se věc vrátila soudu prvního stupně, aby v ní učinil rozhodnutí nové. V odůvodnění zrušujícího rozhodnutí odvolací soud pozitivně hodnotil, jak soud prvního stupně v dané věci aktivně pracoval s podanou obžalobou, kterou nevzal v potaz jako základ pro odsuzující rozhodnutí, a naopak zpřesnil samotný skutkový děj. Tento shledává odvolací soud i v napadeném rozsudku prezentovaný jako případnější a v plném rozsahu odpovídá ději tak, jak se skutečně stal podle realizovaných důkazů. Zjištěný skutkový děj, jak podotýká odvolací soud, ani obžalovaný v podaných odvoláních nespornuje. Odvolací soud se ztotožnil s odvolacími námitkami státní zástupkyně směřujícími do použité právní kvalifikace a na základě toho sám doplnil dokazování, zejména o výsledcích obžalovaného. Z něj vyplynulo, že cíl obžalovaného směřoval k získání fakturované částky 18 150 000 Kč v rámci insolvenčního řízení a za této situace odvolací soud uzavřel, že shledává za důvodným požadavek prezentovaný státní zástupkyní na možné překvalifikování jednání obžalovaného jako zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, a to s ohledem na rozsah škody, ke kterému jednání obžalovaného směřovalo, byť je na místě toto zvažovat toliko ve stádiu pokusu podle § 21 tr. zákoníku. S odkazem na ustanovení § 259 odst. 5 písm. b) tr. ř. však odvolací soud konstatoval, že není oprávněn v dané věci rozhodnout, a proto věc vrátil soudu prvního stupně i s odkazem na aplikaci rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2015, sp. zn. [8 Tdo 1352/2014](#). Odvolací soud rovněž poukázal na možné ukládání trestu souhrnného k pozdějšímu odsouzení obžalovaného I. M. Z těchto důvodů byla věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Nutno zdůraznit, že v rámci nového řízení realizovaného v průběhu hlavního líčení dne 13. 6. 2024 byly pokyny odvolacím soudem stanovené v plném rozsahu soudem prvního stupně reflektovány a realizovány.

6. Za této situace, po podaných odvoláních, vrchní soud dospěl k závěru, že je namístě ve věci nařídít veřejné zasedání, což učinil a veřejné zasedání proběhlo dne 22. 10. 2024. Přítomná obhájkyne obžalovaného odkázala na obsah podaného odvolání, včetně zde prezentovaného závěrečného návrhu, a na její vyjádření se odkázal i další obhájce obžalovaného. Obžalovaný sám žádným způsobem nechtěl na přednesy svých obhájců reagovat. Zmocněnec poškozené rovněž odkázal na písemně podané odvolání. Intervenující státní zástupce k námitce obžalovaného, že po vrácení věci nebyl soudem prvního stupně poučen podle ustanovení § 190 odst. 2 tr. ř., poukázal na komentář k trestnímu řádu i publikovanou judikaturu s tím, že shodné účinky, jako toto upozornění, má i závazný právní názor, že skutek obžalovaného je třeba posoudit podle přísnějšího ustanovení zákona uvedeného v rozhodnutí soudu odvolacího. V té souvislosti připomíná předchozí rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 3. 2024, kde toto prezentuje odvolací soud ve svém odst. 16. Následně se státní zástupce vyjadřuje k náležitostem šikanózního insolvenčního návrhu. Zde připomíná, že šikanózním návrhem může být i okolnost, že je uměle vytvořena polarita věřitelů, o čemž podle státního zástupce není pochyb s ohledem na časový sled událostí. V té souvislosti odkazuje na usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 29. 9. 2011, č. j. VSOL 258/2011-A-35, které se touto problematikou zabývá. Státní zástupce je přesvědčen, že se jednalo o šikanózní insolvenční návrh, tedy že byla naplněna základní skutková podstata trestného činu vydírání. Státní zástupce neshledává nepřiměřeným ani uložený trest. Co se týče trestu zákazu činnosti, za situace, v níž byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, si toliko klade otázku, zda není zbytečně dlouhý, neboť po dobu výkonu trestu odnětí svobody se trest zákazu činnosti nevykonává. K podanému odvolání poškozené intervenující státní zástupce uvedl, že se ztotožňuje s výhradami formulovanými soudem

prvního stupně. Připouští, že lze dovodit důvodnost nároků poškozené, avšak specifikace výše tohoto nároku přesahuje prostor určený pro hlavní líčení a z toho důvodu soud prvního stupně nepochybil, pokud ve zbývajících částech poškozenou podle § 229 odst. 2 tr. ř. odkázal. Odvolací soud dospěl k závěru, že je namístě doplnit dokazování, a to zajištěným aktualizovaným opisem rejstříku trestů, k němuž nebylo připomínek. K návrhu obhajoby byl realizován doplňující výslech obžalovaného I. M., který připomněl svoji tíživou rodinnou situaci, poukázal na nepříznivou zdravotní situaci, v níž se nachází. Zopakoval, že i podle zpracovaného znaleckého posudku se poškozená P. P. T., s.r.o. nacházela v nedobré finanční kondici, hrozil jí úpadek. Opakovaně tvrdí, že pohledávka nebyla fiktivní. Zopakoval, že požadovaná částka 18 mil. Kč byla z jeho strany důvodná. Odvolacím soudem byl zamítnut důkaz na doplnění dokazování o přílohové listiny, které byly předloženy společně s odvoláním poškozené, přičemž odvolací soud konstatuje, že uvedené listiny již byly prezentovány před soudem prvního stupně a jejich provedení v rámci dokazování před odvolacím soudem je třeba považovat za nadbytečné. Z tohoto důvodu k realizaci tohoto důkazu soudem odvolacím přistoupeno nebylo. Dokazování tak bylo ukončené.

7. I s odkazem na své předchozí rozhodnutí Vrchní soud v Praze konstatuje, že Městský soud v Praze v tomto řízení vykonal veškeré důkazy nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. Jednotlivé důkazy zhodnotil logickým a přesvědčivě zdůvodněným způsobem, jemuž v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. nelze nic vytknout. Při hodnocení důkazů nedošlo k nesprávnostem, ani k tomu, že by byl některý důkaz pomínut, popř. z něj vyvozeny skutečnosti, které z něj logicky nevyplývají. Odvolací soud v podrobnostech může odkázat na obsáhlé a náležité odůvodnění napadeného rozsudku, neboť s jeho závěry vztahujícími se zejména k výroku o vině, jakož i k výroku o trestech, následně i k výroku o náhradě škody, nemá jakýchkoliv připomínek. Nad rámec shora uvedeného je třeba uvést následující. Obžalovaný I. M. shodně jako v případě předchozího odsuzujícího rozsudku ani nyní v zásadě nesporně skutkový děj tak, jak je podrobně popsán ve výroku napadeného rozsudku. Jeho odvolací námitky směřují do absence naplnění všech znaků skutkové podstaty trestného činu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, s odkazem na absenci subjektivní stránky trestného činu. Jeho obhajoba zní, že spoléhal na právní posouzení, které se mu dostalo od obhájce, osoby s právníkem vzděláním, konkrétně M. P. Odvolací soud v této souvislosti konstatuje, že považoval za nezbytné, aby tento svědek byl soudem prvního stupně vyslechnut, za situace, kdy dojde ke zproštění mlčenlivosti, a v tomto smyslu Městský soud v Praze v plném rozsahu respektoval pokyn odvolacího soudu, tímto se řídil. Právě výpověď tohoto svědka je třeba považovat za podstatnou v tom smyslu, že vyvrací verzi obhajoby, že by instruoval obžalovaného I. M. ve smyslu podání insolvenčního návrhu. Uvedl, že požadavek na podání návrhu přišel jednoznačně od společnosti E.-P. a.s., konkrétně obžalovaného I. M. Jelikož postupoval v intencích svého klienta, vnímal insolvenční návrh jako oprávněný a z toho pohledu neměl důvod klienta upozorňovat, že by se jednalo o nesprávný způsob uplatnění pohledávky. K druhému věřiteli uvedl, že společnost E. L. se sídlem v XY neznal, toliko z dokumentů v kanceláři zjistil, že to měl být druhý věřitel, se zástupcem této společnosti nejednal ani nevěděl, jak se tato dostala k pohledávce. Zde je naopak třeba poukázat na výpovědi svědků M. K. a P. K., kteří popisují okolnosti převzetí uvedené pohledávky, a to v časové souvislosti předcházející právě podání insolvenčního návrhu, čímž se v odůvodnění svého rozsudku náležitým způsobem soud prvního stupně zabývá. Nelze odhlédnout od toho, že pohledávka ve výši 297 660 Kč nebyla ze strany společnosti E.-T., s.r.o. (nyní P. P. T., s.r.o.) vnímána jako nesporná, a tímto se v podrobnostech rovněž soud prvního stupně náležitě zabývá. Nutno připomenout, že ani celkovou částku přesahující 18 mil. Kč společnost E.-T., s.r.o. (nyní P. P. T., s.r.o.), nepovažovala za důvodnou, pohledávku neuznávala a tento svůj závěr opírala o smluvní dokumenty, které neumožňovaly automatické prodlužování existujících smluvních vztahů. Soud prvního stupně se v širším kontextu zabývá vývojem právě obchodních vztahů mezi společnostmi E.-T., s.r.o. (nyní P. P. T., s.r.o.) a E.-P. a.s. představované obžalovaným a dává tyto do náležitých souvislostí i v tom smyslu, z jakého důvodu postupoval obžalovaný způsobem, který je mu nyní kladen za vinu. Proto je třeba shledávat

důvodnost závěru soudu prvního stupně o tom, že předmětný insolvenční návrh je třeba považovat za šikanózní, byť je nepochybné, a vyplynulo to i z výpovědi obžalovaného I. M. tak, jak ji učinil před odvolacím soudem, že bylo jeho záměrem získat předmětnou částku přesahující 18 mil. Kč. Na tomto setrval i ve svém vyjádření prezentovaném u veřejného zasedání dne 22. 10. 2024. Soud prvního stupně zcela správně poukazuje i na judikaturu. Lze připomenout rozhodnutí Nejvyššího soudu učiněné pod sp. zn. [8 Tdo 1352/2014](#). Ve vztahu k subjektivní stránce je třeba uvést, že informovanost obžalovaného byla dána dlouhodobou obchodní spoluprací se společností E.-T., s.r.o. Byl obeznámen s obsahem a textem smluvních dokumentů, které byly uzavřeny. Rovněž zcela vědomě, za jeho aktivní účasti, dochází k převedení sporné pohledávky ve výši 297 660 Kč na společnost, která neměla mezi zúčastněnými žádné obchodní aktivity. V tomto smyslu je třeba dovodit, že se jednalo o ryze účelové vytvoření dalšího věřitele, za účelem možného podání insolvenčního návrhu, a v těchto okolnostech lze na straně obžalovaného shledávat nepochybně úmysl přímý tak, jak má na mysli ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. To, že k samotnému způsobení škody v prokázaném rozsahu nedošlo, je důsledkem toho, že v průběhu řízení před soudem, v rámci insolvenčního řízení, poškozená prokázala nedůvodnost podání insolvenčního návrhu, a i v tomto lze dovodit šikanózní charakter jednání obžalovaného I. M. Jak již bylo konstatováno v předchozím rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, Městský soud v Praze v dané věci postupoval zcela správně, jestliže skutek oproti podané obžalobě upřesnil, nyní, i na základě doplnění dokazování jak Vrchním soudem v Praze, tak Městským soudem v Praze, jednání obžalovaného správně kvalifikoval jako zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Jestliže obžalovaný cestou své obhajoby namítá porušení procesních ustanovení ve smyslu náležitého poučení na změnu právní kvalifikace, pak odvolací soud zdůrazňuje, že právě toto byl jeden z hlavních důvodů, proč došlo usnesením ze dne 12. 3. 2024 ke zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci zpět soudu prvního stupně k novému rozhodnutí. Intervenující státní zástupce v této souvislosti správně připomněl obsah usnesení, konkrétně odst. 16, kde je jednoznačně uvedeno, že požadavek prezentovaný státní zástupkyní na překvalifikování podle přísnějšího ustanovení je třeba považovat za důvodný. V tomto smyslu je třeba připomenout i judikaturu, mj. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 5. 2006, sp. zn. [7 Tdo 536/2006](#), z něhož vyplývá, že shodné účinky jako upozornění na možnost přísnějšího právního posouzení skutku podle § 190 odst. 2 tr. ř. a § 225 odst. 2 tr. ř. má i doručení rozhodnutí o příslušnosti soudu podle § 24 odst. 1 tr. ř., v němž je uvedena možnost přísnějšího právního posouzení. Byť se jedná o odlišné rozhodnutí, nelze odhlédnout, že se jedná o situaci obdobnou, tedy že uvedené upozornění na možnost přísnějšího právního posouzení, které je shledáváno důvodným, lze dovodit i z usnesení Vrchního soudu v Praze, které obžalovanému I. M. doručeno bylo. V tomto smyslu je třeba považovat procesní námitku ze strany obžalovaného za nedůvodnou.

8. – 9. Vrchní soud v Praze se dále vyjádřil k námitkám směřujícím proti výroku o trestu, jakož i proti výrokům, kterým byla obžalovanému uložena povinnost k náhradě způsobené škody, resp. kterým byla poškozená P. P. T., s.r.o. odkázána se zbytky svých nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

10. Z důvodu výše uvedených proto Vrchní soud v Praze neshledal důvodnými ani odvolání obžalovaného I. M., ani odvolání poškozené P. P. T., s.r.o., jelikož napadený rozsudek odpovídá ustanovením práva hmotného i procesního. Proto byla tato odvolání podle § 256 tr. ř. jako nedůvodná zamítnuta.